

- 3) en større Udgift for Ulykkesforsikringselskaberne (Arbejdsgiverne),
- 4) For saa vidt man ogsaa ophæver Karenstiden for Ikke-Sygekassemedlemmer, vilde det betyde en stor Fordel for disse.

En saadan Ændring vilde desuden medføre forskellige praktiske Ulemper:

- 1) Antallet af Anmeldelser af Ulykkestilfælde til Raadet vilde stige meget betydeligt, idet mange Smaatilfælde, der maa antages kun at ville strække sig over nogle forholdsvis faa Dage, og som hidtil er blevet afgjort med Dagpenge fra Sygekassen, nu maatte anmeldes for Raadet.
- 2) Mange af de Tilfælde, som hidtil er blevet anmeldt for Raadet, har Raadet kun behovet at beskæftige sig meget lidt med, idet Raadet straks har været klar over, at Tilfældet ikke vilde medføre en-erstatningsberettigende Invaliditet, og at Arbejdsudygtigheden ikke vilde overstige 13 Uger. I disse Tilfælde (de kontormæssige Afgørelser, jfr. Lovens § 39) har Raadet sædvanlig kunnet undlade at behandle Spørgsmaalet om, hvorvidt Tilfældet iøvrigt vilde høre under Loven (om tilskadekomne var at anse som forsikringsberettiget Arbejder — om der var sket et egentligt Ulykkestilfælde — om der var Aarsagsforbindelse mellem den omhandlede Begivenhed og Invaliditeten).

Hvis Raadet skulde tilkende de tilskadekomne ogsaa Dagpenge for de første 13 Uger, maatte dette tage alle disse Smaatilfælde op til Behandling, ikke blot med Hensyn til Spørgsmaalet om Arbejdsudygtighedens Omfang, men ogsaa med Hensyn til de andre ovenfor nævnte Spørgsmaal. Det kan i denne Henseende oplyses, at af de i 1922—23 anmeldte Tilskadekomster blev ca. 75 pCt. af Tilfældene afgjort uden Erstatning; der foreligger ikke Oplysning om, hvor mange af disse Tilfælde der blev afgjort ogsaa uden Dagpenge, fordi Arbejdsudygtigheden ikke oversteg 13 Uger.

- 3) Efter de gældende Regler kan en tilskadekomnen straks henvende sig hos sin Sygekasse for at faa Dagpenge, hvis han er arbejdsudygtig. Men hvis han skal have Dagpenge fra Raadet, maa han vente med at faa disse udbetalt, indtil Raadet har afgjort, om Tilfældet overhovedet henhører under Loven.

En saadan Forøgelse af Arbejdet, samt den Hurtighed, hvormed Sagerne maatte behandles, naar der ikke er nogen Karenstid, maatte medføre en Omlægning af Raadets Virksomhed og en betydelig Forøgelse af Udgifterne til Raadets Administration.

Paa den anden Side kan der henvises til, at det kunde være rimeligt, at Ulykkesforsikringen bærer Udgifterne ved Følgerne af et under Loven faldende Ulykkestilfælde allerede fra dettes Indtræden at regne.

Man har dog indenfor Udvalget, dels under Hensyn til de betydelige Merudgifter ved en saadan Ordning (vel ca. 50 pCt.), dels under Hensyn til, at man ikke har ment at burde forrykke Forholdet mellem, hvad der paahviler Arbejdsgiverne (Forsikringselskaberne) og de forsikrede (Sygekasserne), ikke villet stille Forslag i saa Henseende.

For saa vidt man ikke vil ophæve Karenstiden for Ikke-Sygekassemedlemmer, men kun vil paalægge Forsikringselskaberne at refundere Sygekasserne de af disse faktisk udredede Dagpenge indenfor de første 13 Uger, vil Merudgiften for Arbejdsgiverne blive betydelig mindre, idet bl. a. de Dagpengebeløb, Sygekassemedlemmerne sikrer sig, i mange Tilfælde ligger betydelig lavere end Dagpengene efter Ulykkesforsikringsloven. Endvidere vil de ovenfor nævnte Ulemper for Arbejderforsikrings-Raadet blive tilsvarende mindre.

Af de foran anførte Grunde har Udvalget heller ikke ment at burde stille Forslag om en saadan Refusionsordning.

Der har dernæst været rejst Spørgsmaal om Udeladelse af den i Loven af 1927